

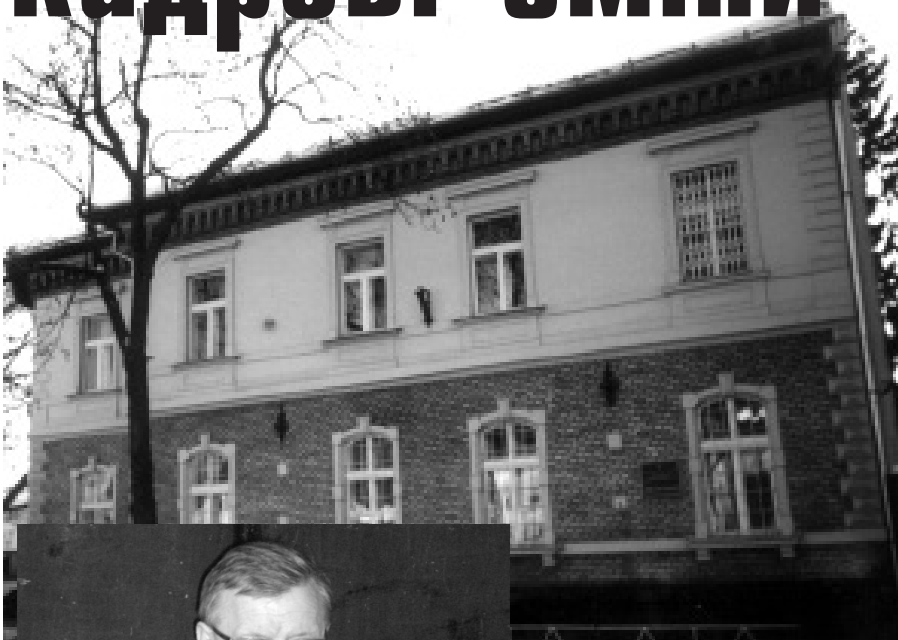
ПОГЛЯД

29 травня 2012 року 5 (140)

газета Ужгородського національного університету

В УЖНУ – кадрові зміни

11 травня в УжНУ під час засідання вченої ради на підставі наказу міністра освіти і науки, молоді та спорту Дмитра Табачника від 10 травня 2012 року було призначено виконувача обов'язків ректора. Новим очільником Ужгородського національного університету став Віталій Іванович Ніколайчук — завідувач кафедри генетики, фізіології рослин і мікробіології, екс-декан біологічного факультету УжНУ, доктор біологічних наук, професор.

Цього ж дня із новопризначеним в.о. ректора зустрівся очільник краю О.Ледида. Зокрема обговорено шляхи покращення

матеріально-технічної бази вишу. Віталій Іванович з упевненістю зазначив: «Я добре знаю колектив, знаю — разом зможемо підняти виш на новий рівень».

На це сподівається й весь колектив УжНУ. Тому залишається тільки побажати В.І.Ніколайчуку плідних результатів у роботі на благо рідного ВНЗ. Сподіваємося, що ситуація, пов'язана з альма-матер, суттєво покращиться.

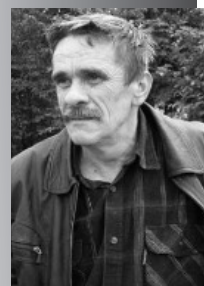
Докладніше ж про кадрові зміни, перші кроки керівництва закладу в матеріалах газети на стор. 2, 3, 6, 7.

На
перехрестях
життя

стор.
4-5

«Я не маю
зіркової
хвороби»

стор.
8-9

Вступна
кампанія
очима
ізсередики

стор.
10

Із Чорно-
волової
п'ятірки

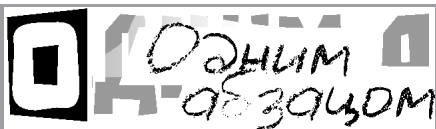

стор.
15

ЦИТАТА МІСЯЦЯ

Переможи себе і виграєш тисячі битв.

БУДДА

• ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ • Напередодні святкування Дня Перемоги над фашизмом в Ужгородському національному університеті вшанували ветеранів Великої Вітчизняної війни, працівників вишу. На святковому вечорі їх привітали проректори: професор Олександр Сливка та доцент Ольга Гвоздяк. Для ветеранів також підготували святкову програму, а на початку вечора запалили символічну «свічку пам'яті».

• ЗАХОДИ • В Ужгороді, на вулиці Високій, відкрито меморіальну дошку з нагоди 90-річчя від дня народження лауреата Національної премії України імені Т.Шевченка, письменника І.Чендея. Під час виступу в.о. ректора, професор Віталій Ніколайчук зазначив, що письменник Іван Чендей належить до плеяди найвидатніших постатей Закарпаття. Ми гордимся тим, що він є випускником нашого, Ужгородського університету... Як скрупульозний знавець соціальних і духовних проблем України, Іван Чендей залишається для нас моральним проводирем, Учителем і Людиною з великої літери.

• СПОРТ • У литовському місті Молетай пройшов XI Чемпіонат Європи з 24-годинного марафону (рогейну). На цих змаганнях відзначився студент 3 курсу факультету фізичного виховання і спорту Ужгородського національного університету Євген Сіротов. У команді з представниками Херсона він здобув перемогу в категорії до 20 років. Наші атлети подолали понад 100 кілометрів пересіченою місцевістю за 20 годин і з суттєвим відривом від конкурентів дісталися фінішу. Вітаємо Женю з чудовим результатом і бажаємо успіхів на чемпіонаті світу, який пройде влітку в Чехії. Факультет фізичного виховання і спорту також вітає студента III курсу Євгена Сіротова за I місце у Чемпіонаті Європи зі спортивного орієнтування та за виконання нормативів на звання майстра спорту.

СПІВЧУВАЄМО

Професорсько-викладацький колектив, студенти філологічного факультету УжНУ щиро співчують старшому викладачеві відділення журналістики Василю Івановичу ПУТРАШКИУ у зв'язку зі смертю батька — Івана Васильовича.

Читайте «Погляд» на сайтах
УжНУ — univ.uzhgorod.ua
та відділення журналістики — mediazakarp.at.ua

ЗУСТРІЧІ

Наодинці з пресою

Виконавач обов'язків ректора УжНУ, професор Віталій Ніколайчук у ректораті провів зустріч із представниками ЗМІ.

Очільник вишу представив нових проректорів закладу, зокрема: проректора з науково-педагогічної роботи, професора, члена-кореспондента НАПрНУ Василя Лемака, проректора з наукової роботи, професора, члена-кореспондента НАНУ Юліана Височанського, проректора з науково-педагогічної роботи та перспектив розвитку, професора Романа Офіцінського, проректора з науково-педагогічної та виховної роботи, доцента Федора Шандора, а також проректора з адміністративно-господарської роботи Віктора Бульчака.

В.Ніколайчук розповів про пріоритетні завдання нового керівництва вишу. «Перш за все необхідно подола-

ти фінансові проблеми», — зазначив Віталій Іванович. Для вирішення цього питання виконавач обов'язків ректора планує звернутися за допомогою до керівника обласного центру, краю та Міністерства освіти й науки, молоді та спорту України. Серед першочергових завдань керівництва вишу: проведення індексації стипендій, початок ремонтних робіт у головному корпусі вишу (зокрема у вбиральнях), продовження ремонту в новому корпусі (встановлення нових вікон), підготовка навчальних корпусів та гуртожитків до зимового періоду тощо. Не менш важливе питання, яке потребує нагального вирішення — працевлаштування випускників та боротьба з корупцією.

Пріоритетним завданням є також популяризація університету серед абітурієнтів.

За інформацією офіційного сайту УжНУ.

У ПІДРОЗДІЛАХ

Біологи святкують

Студенти біологічного факультету відзначили своє професійне свято.

Напередодні була проведена V регіональна конференція молодих учених та студентів «Проблеми збереження біорізноманіття Українських Карпат» та організована фотовиставка «Мій рідний край», презентація робіт талановитих представників підрозділу. Крім того, відбувся матч між футбольними командами викладачів та студентів біологічного факультету.

Родзинкою дійства стала акція «Посади дерево» та конкурс на приготування кращого бограчу. Щодо останнього, то у своєрідному змаганні бра-

ли участь три колективи студентів і один викладачів. Страви всіх учасників були смачні, але першість у кулінарному конкурсі виборола команда «Арніка».

Друга частина програми розпочалася оголошенням переможців у номінації «Викладач року» та «Студент року». Переможцями стали: доцент кафедри ботаніки Юрій Петрус і студент 2 курсу Юрій Балог.

Наприкінці заходу організатори влаштували тематичні конкурси, під час яких учасники косили траву, плели вінки, їли на швидкість яблука і навіть цілували справжню жабу.

Ірина МОЖАРОВИЧ,

студентка відділення журналістики.

ПЕРЕМОГИ

Із науковими досягненнями

Співробітники кафедри терапії та сімейної медицини (завідувач підрозділу, декан факультету післядипломної освіти, професор І.Чопей) завжди беруть активну участь у багатьох вітчизняних та міжнародних наукових проектах, успішно демонструючи високий рівень своєї професійної підготовки.

Із-поміж останніх наукових досягнень — успішна участь у XXIV конгресі European Helicobacter Study Group (20 — 24 вересня 2011 р., м. Дублін, Ірландія), де співробітники кафедри завоювали I місце серед стендових доповідей. Дещо раніше асистент кафедри Ксенія Чопей виграла міжнародний грант серед молодих науковців на XIX Європейському гастроентерологічному тижні (листопад 2009 р., м. Лондон, Великобританія), який був присвоєний тільки 8 найкращим молодим спеціалістам з усього наукового гастроентерологічного світу.

Ксенія Чопей зарекомендувала себе на міжнародному рівні як талановитий молодий науковець

Цього року кафедра терапії та сімейної медицини знову визнана однією з найуспішніших у рамках згаданого заходу. Найкращим визнано науковий проект співробітника кафедри, асистента Єви Албок.

За інформацією офіційного сайту УжНУ.

ВІТАЄМО

Із Днем науки!

**Шановні викладачі,
співробітники, студенти УжНУ!**

Щиро вітаю вас із Днем науки! Ужгородський національний університет давно став центром її розвитку в краї й займає гідне місце за результатами наукової діяльності серед провідних вітчизняних вищих навчальних закладів.

Сьогодні уявити прогрес у сучасному житті без наукових пошуків і відкриттів неможливо. Відрадно, що в цьому процесі помітну роль відіграють науковці УжНУ. Чимало викладачів і студентів ставали переможцями різноманітних наукових

виставок, конференцій, конкурсів. Колектив нашого університету своєю науковою діяльністю успішно допомагає в розв'язанні різноманітних проблем в області й країні загалом. Тож хай і надалі гордо майорить прапор науки в рідній альма-матер, хай успіхи в науці слугують інтересам України. Усьому ж колективу УжНУ з нагоди Дня науки бажаю добра, щастя, здоров'я та нових наукових відкриттів на благо рідної держави!

Віталій НІКОЛАЙЧУК,

виконувач обов'язків ректора УжНУ, професор.

НАРАДИ

Нові очікування

Виконувач обов'язків ректора УжНУ, професор Віталій Ніколайчук продовжує вивчати ситуацію в університеті як очільник вишу. З метою її покращення він провів нараду за участю працівників ректорату, деканів, лідерів профспілок студентів і викладачів, а також керівників окремих інших підрозділів університету.

Під час зустрічі В.Ніколайчук наголосив, що декани є тим ядром, без якого не може обійтися жоден ВНЗ. Тому важливо поспілкуватися з колегами-керівниками, порадитися, більше довідатися про стан справ на місцях та напрацювати систему заходів, котрі б допомогли вивести УжНУ на якісно новий етап розвитку.

Представивши своїх помічників-проректорів, Віталій Іванович у виступі приділив увагу вирішенню різних проблем в УжНУ. Йшлося про кадрові питання, виплату стипендій студентам і заробітних плат викладачам, підготовку до наступного опалювального сезону, ремонт приміщень, гуртожитське життя, спроби самозахоплення й відчуження територій, які належать університетові, тощо.

Виконувач обов'язків ректора наголосив, що відстоюватиме невтручання політичних сил у діяльність вишу, водночас співпрацюватиме із владою міста й області для вирішення проблем вишу.

У відкритій розмові активну участь узяли присутні, зокрема проректори Василь Лемак і Федір Шандор, декан стоматологічного факультету Юрій Переста, директор Наукової бібліотеки УжНУ Наталія Гунько, директор видавництва університету Богдан Досяк та інші осо-

би. У виступах йшлося про покращення фінансово-матеріальної бази закладу та співпрацю з метою піднесення іміджу університету, примноження його здобутків.

Підбиваючи підсумки наради, В.Ніколайчук подякував присутнім за участь у зібранні й закликав працювати на благо розвитку альма-матер. Очільник також пообіцяв, що поки перебуває на займаній посаді, робитиме все для доброї слави УжНУ, щоб він ішов у ногу з часом.

Вл. інф.

НАГОРОДИ

У наших винаходів – кубковий характер!

Державна служба інтелектуальної власності України нагородила дослідників хімічного та медичного факультетів УжНУ дипломом та кубком Всеукраїнського конкурсу «Винахід-2011» за ефективне рішення в галузі медицини. А.О.Кривов'яз, Г.М.Коваль, М.В.Сливка та В.Г.Лендел розробили корисну модель «Солі[1,3,4]оксадіазоло[2,3-b][1,4,3]тіаселеназин-4-ію і [1,3]тіазоло[2,3-b][1,4,3]оксадіазол-4-ію, що мають антимікробну активність» (простіше кажучи, дослідили впровадження антимікробних засобів у медицині).

«Завданням корисної моделі є створення речовин класу оксадіазолу, а саме конденсованих оксадіазолів, які мають

бактерицидну та бактериостатичну активність до всіх прокариотичних мікроорганізмів, а особливо збудників нозокоміальних госпітальних інфекцій», — ідеться в описі проблеми, яку вирішує винахід.

Протягом місяця дослідники тестували антимікробні засоби в лікарняних умовах, у результаті чого підрахували економічний ефект використання подібної зовнішньої дезінфекції приміщень: «Спосіб є простим, не потребує використання складного апаратурного оформлення та важкодоступних реактивів стосовно створення конденсованих оксадіазолів; створені продукти є ефективні (ступінь ефективнос-

Дослідники УжНУ День науки зустрінуть із вагомими здобутками

ті — 98%) за своєю бактерицидною та бактериостатичною активністю щодо всіх прокариотичних мікроорганізмів, а особливо збудників нозокоміальних госпітальних інфекцій».

За інформацією офіційного сайту УжНУ.

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ

На перехрестях життя

Відходять у вічність першопрохідці, які були біля колиски Ужгородського державного університету. Це люди, інтелектуальний і фаховий рівень яких визначав пріоритети, рівень, напрямки розвитку молодого ВНЗ. Доля їх у ті важкі повоєнні роки складалася по-різному й не до всіх була прихильною. Обов'язок тих, хто пам'ятає наших педагогів у роки становлення вишу, — зберегти й передати наступним поколінням пам'ять, спадати про наставників, про злети й падіння в їхній долі.

У кінці січня 1948 року за направленням Головного управління університетів (ГУУ) СРСР у відповідь на запит новоствореного вишу до Ужгорода прибула кандидат біологічних наук Наталія Володимирівна Атуріна, за спеціалізацією — фізіолог рослин. Її зустріли з великим задоволенням і натхненням: біофаку конче потрібен був фізіолог рослин для створення класичної для біофаків кафедри цього профілю. До того ж в особі Наталії Володимирівни УЖДУ отримав фахівця найвищого гатунку — фізіолога рослин славетної ленинградської школи. Наділена увагою адміністрації, Н.В.Атуріна отримує повну ставку доцента й двокімнатне помешкання в центрі міста. Уже в травні 1948 року під здібного науковця створюють кафедру фізіології рослин, проте за відсутності приміщень, знаряддя й кваліфікованого персоналу підрозділ проіснував лише 4 місяці.

Наталію Володимирівну прикріпили до кафедри вищих рослин, де створили кабінет фізіології рослин із лаборантом А.В.Чуждановою.

Із самого початку перебування в Ужгороді Н.В.Атуріна звертала на себе увагу, адже різко відрізнялася від жіночого колективу біофаку. Висока, струнка, з незвичною для того часу короткою зачіскою, манерою триматися, розмовляти. Її постань випромінювала вишуканість, шляхетність. Наталія Володимирівна була дамою в кращому розумінні цього слова!

Народилася Н.В.Атуріна (Михаловська) 19 березня 1901 року в Києві в родині дворян. Батько — Володимир Павлович — висококласний хірург, доктором медицини; мати — Леонілла Володимирівна — бухгалтер.

Дитинство дівчинки видалося щасливим, але не безхмарним: у 1906 році раптово помер батько. Проте родина Михаловських продовжує дотримуватися звичного насиченого режиму виховання й освіти малої Наталії: навчання в школі, систематичні заняття з вивчення європейських мов (німецької, французької, англійської), класичної латини, музики, живопису. З метою вдосконалення знання мов — щорічні поїздки під час канікул у різні європейські країни. У 1918 році дівчина закінчила приватну жіночу гімназію й була прийнята за конкурсом на фізико-математичний факультет Київських вищих жіночих курсів. Цією датою, 1918 роком, закінчується світла смуга в житті Наталії Володимирівни. Унаслідок відомих у Росії революційних подій родина Михаловських втрачає все: матеріальне забезпечення, становище в суспільстві, добре ім'я. З поважної родини Н.В.Атуріна перетворилася у вигнанців із ганебним тавром — дворяни. До чес-

ті Наталії Володимирівни, у подальшому житті вона ніколи не замовчувала свого походження, із властивою їй гідністю писала про це в анкетах.

Бурхливе суспільне життя Києва часів громадянської війни внесло певний розлад у життя Н.В.Атуріної. Заняття на курсах систематично зриваються, аж поки не припиняються повністю. Щоб допомогти родині, 18-річна Наталія влаштувалася на роботу — розпочалась її трудова біографія. Одночасно дівчина відвідує музичний технікум при Київській консерваторії, який закінчує в 1923 році. Тоді ж родина Михаловських перебирається в Ленінград, де мешкала рідня з боку матері.

Першим кроком у новому місті був намір реалізувати свої здібності у графіці. Щоб отримати дефіцитну спеціальність, Наталія закінчує Ленінградський художньо-промисловий технікум із кваліфікацією художника-графіка. Цей диплом допоміг влаштуватися на художника наукового малюнка й мікрографіки. Крім того, знайшло застосування вільне володіння кількома іноземними мовами. Послугами здібної дівчини користується бюро з обслуговування міжнародних конгресів та з'їздів, де вона працює перекладачем. У тогочасному Ленінграді не так гостро сприймається дворянське походження Н.В.Атуріної. Її цінують за інтелектуальний капітал і здібності, якими щедро обдарувала природа.

Життя поволі налагоджується. Влаштується на роботу за фахом мама, яка працює старшим бухгалтером «Союзкультторга», навчається й трудиться брат. Почуття затребуваності в суспільстві надає родині впевненості, оптимізму.

Влаштується й особисте життя Наталії: у 1940 році вона одружується з інженером Олександром Павловичем Атуріним, начальником технічної частини військ РККА.

Заняття науковим малюнком пробуджувало в жадібній до знань молодій жінці інтерес до науки про живе — біології. У 1934 році майбутній науковець вступає на геоботанічне відділення біофаку Ленінградського державного університету (заочно). Оволодівши азами біології, Наталія поринає в наукові дослідження. Вона вивчає анатомію і фізіологію ялини. Результатом цих пошуків стає досконала наукова робота, яку вчена рада біологічного факультету кваліфікує як дослідження рівня кандидатської дисертації, а ВАК СРСР рішенням від 9 лютого 1940 року допускає Н.В.Атуріну до дострокового захисту, до завершення Наталією вищої освіти. 20 квітня того ж року відбувся успішний захист дисертації на тему:

«Дослідження мікроскопічної будови резонансної деревини ялини у зв'язку з її технічними властивостями». Отримавши диплом кандидата біологічних наук, Наталія влаштовується на роботу в Ботанічний Інститут АН СРСР науковим співробітником відділу рослинної сировини, а згодом — палеоботаніки.

А потім була війна... Вона увірвалася в життя жінки в пору розквіту фізичних і духовних сил, різко змінила вектор життя. Війна торкнулася її, як і всіх ленинградців, найжахливішим випробуванням — блокадою міста. Ми вже ніколи не дізнаємося подробиць цього важкого, трагічного періоду в житті Н.В.Атуріної. Зі скупих анкетних рядків до нас дійшло лише лаконічне повідомлення про смерть чоловіка, О.П.Атуріна, який помер у 1942 році. Така ж доля спіткала маму, брата, близьких і далеких родичів Наталії Володимирівни. Вона вижила, але двадцятирічний, із 1923 по 1943 роки, досить успішний період її перебування в Ленінграді, закінчився.

Після зняття блокади міста, 1943 р. знесилена й ледь жива, у стані важкої дистрофії, Наталія Володимирівна була евакуйована в Алтайський край. Палітра місць роботи на новій землі свідчить про нелегке життя самотньої жінки. Вона працювала вихователем у дитячому будинку, вчителем фізики в ремісничому училищі, агролісомеліоратором. У місті Павловську влаштувалася викладачем зооветеринарного технікуму, читала анатомію і фізіологію тварин, викладала латину. Наступне місце роботи — Барнаул. Із 1946 року Н.В.Атуріна працює на посаді доцента, потім завідувача кафедрою місцевого педінституту, а в 1947 р. була рекомендована в докторантуру при Інституті фізіології рослин АН СРСР. Можливо, це був шанс повернутися до перерваного військового життя. Та доля розпорядилася по-іншому... Як уже згадувалось, у січні 1948 року нашу героїню направили в Ужгород. На кафедрі вищих рослин біофаку Н.В.Атуріна читає курс фізіології рослин, веде лабораторні заняття й уже в 1949 році отримує вчене звання доцента цієї кафедри.

Закінчення на стор. 5.

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ**Закінчення. Початок на стор. 4**

У серпні 1949 року Міністерство освіти на біофак УжДУ призначає доцента В.Г.Ткаченка з чітким завданням — створити кафедру генетики і дарвінізму. Пошуки фахівців-генетиків для організації такого підрозділу в ті роки — безнадійна справа. Загнана у безвихідь сумнозвісною сесією ВАСГНІЛ у 1948 році, генетика втратила не лише орієнтири, але й фахівців. В.Г.Ткаченко, який обіймав одначасно й посаду ректора УжДУ, вирішує змінити наповнення підрозділу й переводить із кафедри інших рослин на свою доцента Н.В.Атуріну. Це дає можливість уже через рік, у 1951 році, відкрити нову спеціалізацію — «Фізіологія рослин».

Неординарна особистість Наталії Володимирівни сприяла зростанню популярності кафедри. Досить сказати, що лише з набору студентів 1949 року четверо кращих відмінників спеціалізуються на цій кафедрі й виконують курсові та дипломні роботи під керівництвом доцента Н.В.Атуріної. Під впливом спілкування і за підтримки Наталії Володимирівни ці студенти — О.Іваницька, Д.Герцуський, М.Бідзіля, І.Попович — обрали для себе наукову діяльність, вступивши до аспірантури в академічні інститути Ленінграда та Києва і згодом стали відомими науковцями.

Щоб привести назву кафедри у відповідність із напрямком освітньої діяльності, у вересні 1956 року її перейменують на кафедру фізіології рослин і дарвінізму. У зазначеному підрозділі поживаються науково-дослідна робота, з'являються викладачі, які, поряд із педагогічною роботою, беруться за теми наукових досліджень для здобуття наукових ступенів (О.М.Лакиза, П.І.Голінка). У 1957 році в докторантуру йде доцент Ткаченко. Кафедра фізіології рослин, обличчям якої є Атуріна, розбудовується, міцніє, стає при-

важливою, вагомою на біофаці. Науковець розуміє, що перспектива розвитку кафедри полягає в організації наукових досліджень, тому встановлюються зв'язки з провідними академічними й навчальними закладами України та СРСР. Уже в 1954 році Н.В.Атуріна бере участь у роботі Всесоюзного з'їзду з екології і фізіології рослин у Львові, узгоджує напрямки роботи над своєю докторською дисертацією. Науковець проводить експериментальні дослідження, залучаючи до роботи студентів-курсників і дипломників. Протягом 1958 року Наталія Володимирівна доповідала про результати наукових досліджень на конференції ВАСГНІЛ (Москва) і на ботаничному з'їзді КДУ (Київ). Надіслані в 1955 році до Ростова-на-Дону матеріали дисертації отримали позитивну рецензію.

Науковий доробок доцента Атуріної в період із 1950 по 1959 рік становить понад 10 наукових статей. Результат для вченої, що працювала за скрутних тогочасних умов вражає. Здавалося, слід радіти успіху й надавати всіляку підтримку обдарованому працівникові кафедри. Та стало непередбачуване.

Улітку 1959 року до ректорату УжДУ, який тоді очолював професор І.І.Ленарський, надійшов анонімний лист, який палложив добре ім'я Наталії Володимирівни. Ознайомившись із текстом листа, Н.В.Атуріна збагнула, що автором його є сусід за помешканням, який мівив на одну з кімнат її квартири. Новопризначений ректор доручив кафедрі розібратися у цій справі. Незважаючи на міркування, заперечення, пояснення Наталії Володимирівни, члени кафедри не знайшли нічого кращого, як відправити 58-річну жінку на пенсію з безглуздим для єдиного на кафедрі фізіології рослин науковця формулюванням — «недостатня увага до наукової роботи».

Втрата такого фахівця, як доцент Атуріна, — небачена недалекоглядність, яка призвела до катастрофічного ка-

дрового дефіциту на кафедрі фізіології рослин. Через рік після захисту докторської дисертації добровільно покидає кафедру професор В.Г.Ткаченко... Проїде чимало років, поки підрозділ поповнять педагоги-науковці, які зуміють підвищити його рівень на більш-менш прийнятну висоту.

А що ж доцент Н.В.Атуріна? Принижена й ображена зрадою свого колективу, вона самотньо й мужньо, як могла доживала свій вік. Єдина її розрада — багатогодинна гра на фортепіано й турбота про бездомних домашніх тварин. Та й тут не пощастило: спосіб існування жінки сприймався з недобророзумливою посмішкою жорстокими невігласами, які не здатні були збагнути трагедію цієї обездоленої людини — дворянки не лише за походженням, але й за сутністю.

Нам не дано вибирати час і місце народження, не надана можливість обирати батьків. Але Бог дав нам розум, щоб усвідомити цю просту й беззаперечну істину. Що заважає нам керуватися нею? Мабуть, найгірші людські якості — байдужість, жорстокість, заздрість. Сумно й соромно, що людину такого рівня, якою була доцент Атуріна, торкнулися саме ці якості людей, і саме на нашій гостинній закарпатській землі, де долею було передбачено закінчити героїні життєвий шлях.

Померла Наталія Володимирівна в березні 1979 року на 78-му році життя у повній самотності. Ховала її маленька жменька малознайомих між собою людей. Пошуки могили Н.В.Атуріної на Доманинському цвинтарі в наші дні були безрезультатними. Тож поклонімося подумки світлій пам'яті Наталії Володимирівни. Хай із запізненням, але схилимо голови перед цією багатостраждальною, гордою, нескореною жінкою, яка гідно витримала важкі випробування жорстокої долі.

Магдалина ЧУБІРКО,

доцент кафедри ботаніки УжНУ.

НАШ КРАЙ**Кам'яна святиня**

Уся Україна — багатонаціональна, але Закарпаття, що є найменшим з усіх областей, вирізняється найбільшою різноманітністю народностей. І, звичайно, вплив інших культур позначився на всіх сферах життя нашого краю. Відбиток таких взаємозв'язків присутній і в архітектурі. Часто в нас захоплює дух, коли ми бачимо монументальну будівлю, стареньку дерев'яну церкву чи кам'яний костел.

Старовинна архітектура варта нашої уваги. Я пропоную ознайомитися з реформаторською церквою святого Миколая, що в селищі Вишково. Костел знаходиться в поселенні, де мешкає значна кількість угорців. Тому літургія як у минулому, так і в наш час проводиться угорською мовою. Храм спочатку належав римо-католицькій громаді, але згодом перейшов у власність протестантів. Церква споруджена ще в другій половині XIII ст. і є однією з перших кам'яних церков Закарпаття. Тут у

1657 році відбулося засідання Державних зборів Трансільванії, скликане князем Дьордем Ракоці II. Храм виконував ще й оборонну функцію. У 1717 році Вишково потерпало від навали кримських татар. Прихистком для населення став кам'яний костел. Та й він не встояв. Будівлю спалили, люди, котрі переховувалися в ньому, були вбиті. Кажуть, що в прекрасному зеленому саду церкви поховані загиблі під час навали, а в підземеллі — священики та заможні фундатори храму.

Після знищення костел перебудували у стилі бароко лише в 1789 році. Художник Антоній Валі де Валді розписав стелю в орнаментальному стилі. У 1868 році в храмі пройшли ремонтні роботи, була побудована башта зі шпилем. Сучасного вигляду споруда набула з початком XX століття. У ній збереглися внутрішні розписи 1789 та 1868 років. Також вартами нашої уваги є розписані дерев'яні лавки.

На церковному подвір'ї височіє старенька дерев'яна дзвіниця мармарського типу. Уся територія храму оточена кам'яним муром. Досі в стінах будівлі витає дух старовини, прагнення життя й відчуття приреченості. І тільки Богослужіння приносить відчуття спокою, а звуки органу неначе оплакують усіх тих, хто тут поліг.

Костел святого Миколая вартий уваги, бо він є невід'ємною частиною культури нашого краю. Адже чим більше ми дізнаємося про рідну землю, тим більше зростає її цінність у наших очах.

Тож пізнаваймо більше, бо Закарпаття таке чудове, але таке ще непізнане нами!

Діана СИЛИМОНКА,

студентка заочної форми навчання відділення журналістики.

РЕКТОРАТ

В УЖНУ – кадрові зміни

Із призначенням в.о. ректора, професора біологічного факультету Віталія Івановича Ніколайчука прийшли кадрові зміни й на посадах проректорів. Зокрема новими проректорами УжНУ стали: із науково-педагогічної роботи — доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрНУ Василь Лемак; із наукової роботи — доктор фізико-математичних наук, професор, член-кореспондент НАНУ Юліан Височанський; проректор із науково-педагогічної роботи та перспектив розвитку — доктор історичних наук, професор Роман Офіцинський; проректор із науково-педагогічної та виховної роботи — кандидат соціологічних наук, доцент Федір Шандор.

Василь Васильович ЛЕМАК. Народився на Іршавщині 1970 року. Закінчив історичний та юридичний факультети УжДУ. У 1993—1994рр. працював старшим консультантом УжДУ й одночасно викладачем кафедри теорії та історії держави і права. У жовтні 2003 року захистив докторську дисертацію у спеціалізованій ученій раді Національної юридичної академії імені Ярослава Мудрого (м. Харків). 2004 року отримав диплом доктора юридичних наук і обраний на посаду професора кафедри теорії та історії держави і права. Із 1998-го до 2004рр. був заступником декана юридичного факультету з виховної роботи. Автор двох монографій і понад 80 наукових статей. Є членом-кореспондентом НАПрНУ.

Роман Андрійович ОФІЦІНСЬКИЙ. Народився на Львівщині 1969 року. Закінчив історичний факультет і факультет післядипломної освіти Ужгородського національного університету. У 1987—1989 роках служив у Головному управ-

лінні космічних орбітальних засобів міністерства оборони СРСР (космодром «Байконур», Казахстан).

1996 року захистив кандидатську дисертацію («Політичний розвиток Закарпаття у складі Угорщини (1939—1944)»). 2006 року захистив докторську дисертацію («Державотворчий процес в Україні 1991—2004 років (на матеріалах періодики Заходу)»). Учене звання професора присвоєно 2008 року. Автор більше двохсот праць з історії, етнографії, фольклористики й літературознавства, у тому числі одноосібних монографій. Також є автором ряду поетичних та прозових книжок.

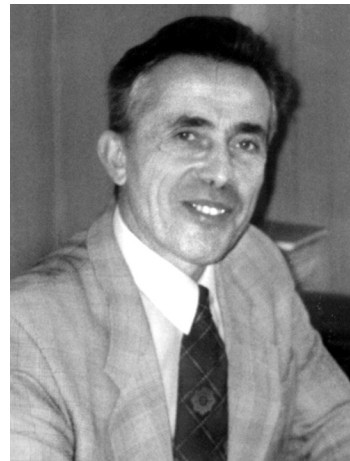
Федір Федорович ШАНДОР. Народився в Ужгороді 1975 року. Закінчив історичний та юридичний факультети Ужгородського національного університету. Працював молодшим співробітником НДІ карпатознавства. З 1994 р. — за сумісництвом — редактор інформаційного відділу газет «РІО», «Молодь Закарпаття», телеканалу «Альянс ТБ», радіо «107,2». З 1998 р. — викладач кафедри соціальної роботи УжНУ, директор Карпатського центру політінгівих досліджень.

Директор громадської організації «Моє місто — Ужгород». Автор краєзнавчої літератури на 10 мовах різних національностей. Нагороджений Державною грамотою за інформаційне сприяння під час катастрофічних повеней на Закарпатті, організатор акцій «Святий Миколай», «Порятуємо дерев'яні церкви Закарпаття». Лауреат Всеукраїнської програми «Лідери регіонів».

Віталій Іванович НІКОЛАЙЧУК. Народився на Хмельниччині 1951 р. Із відзнакою закінчив біологічний факультет УжДУ. Після кількох років роботи на кафедрі фізіології рослин і дарвінізму УжДУ захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата біологічних наук. 1999 р. став професором кафедри фізіології рослин і біотехнологій. Нагороджений відзнакою Закарпатської облдержадміністрації «За розвиток регіону», грамотою Ужгородської міської ради за сумлінну роботу, особитий внесок у розвиток національної освіти і науки України. Автор двох сортів льдвенця рогатого і двох патентів на винахід. Заслужений діяч науки і техніки України (2000). Нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України, лауреат Державної премії України (2005). Почесний академік Угорської академії наук (2007). Віце-президент Українського това-

риства фізіологів рослин. Член редколегії журналу «Физиология и биохимия культурных растений» та «Микробиологический журнал». Заслужений професор УжНУ (2009). Автор 4 монографій, 30 навчально-методичних посібників та понад 320 наукових статей.

Юліан Миронович ВИСОЦАНСЬКИЙ. Закінчив фізичний факультет УжДУ 1975 р. В Інституті фізики АН України захистив докторську дисертацію. За його ініціативи створено Науково-дослідний інститут фізики і хімії твердого тіла при УжДУ, який і очолив. Є членом спеціалізованої ради із захисту кандидатських дисертацій, працював у складі експертної комісії ВАК України. Неодноразово виступав із науковими доповідями та лекціями на міжнародних конференціях в університетах Австрії, Фран-

ції, Нідерландів, Росії, інших країн. Отримав звання «Заслужений діяч науки і техніки України», став лауреатом Державної премії України у галузі науки і техніки. Заслужений професор Ужгородського національного університету. Автор та співавтор понад 300 наукових праць, 3 наукових монографій та 4 навчальних посібників. Обраний до складу Координаційної ради Європейського фізичного товариства. Член редколегії наукових журналів «Фізична оптика», «Інформаційні та енергетичні технології». З 1993 по 2005 роки працював на посаді проректора з наукової роботи, а з вересня 2004 року обраний за конкурсом завідувачем кафедри напівпровідників Ужгородського національного університету.

ЗІБРАННЯ

У полі зору – проблеми вишу

На четвертий день своєї роботи виконувач обов'язків ректора УжНУ, професор Віталій Іванович Ніколайчук у стінах економічного факультету зібрав професорсько-викладацький склад університету.

Були присутні ті люди, котрі віддали більшість свого життя вишу і знають, що для нього потрібно в першу чергу: лауреати державних премій України, заслужені професори університету, члени-кореспонденти НАН України, члени-кореспонденти галузевих академій. Долучився до зустрічі й голова облдержадміністрації Олександр Олександрович Левида. Він подякував усім за плідну працю, а також зазначив: «Без науки шансів немає ніяких». Також пообіцяв допомогти альма-матер із поліпшенням матеріального становища. Про науково-технічну базу має дбати керівництво закладу: «В області діють програми фінансової підтримки УжНУ. Що стосується науки — тут усе залежить від Вас, без перебільшення, інтелектуальної еліти області».

Перше, на що звернув увагу В.Ніколайчук, то це — на імідж університету. Зокрема він зазначив, що на відміну від інших вишів краю, альма-матер про вступну кампанію, яка не за горами, ще не повідомила жодного слова. Відповідно, якщо ми себе не популяризуємо, то іншим це тим паче не потрібно, навіть навпаки — вигідно. Тому найближчим часом вирішенню цього питання буде приділено якнайбільшу увагу.

«Необхідно посилювати інтерес до імен та звань наших професорів, щоб підвищити імідж університету», — друге, на чому під час зустрічі наголосив Віталій Іванович.

Підготовка в розпалі

Відбулася позачергова зустріч керівництва університету з представниками факультетів.

Основне питання, що обговорювалося, — робота приймальної комісії 2012 року. Зокрема йшлося про технічне забезпечення. Відповідальний секретар приймальної комісії Андрій Андрійович Горват зазначив, що під час прийому документів повинна бути людина, котра має доступ до Інтернету для того, аби одразу фіксувати дані про абітурієнтів в онлайн-режимі.

Ще одна значна проблема — підвищення іміджу вишу. У планах керівництва УжНУ — провести широку кампанію популяризації закладу в школах, рекламувати альма-матер цього року та майбутнім випускникам. Перед університетом повинні бути стенди, у яких представники приймальної комісії зможуть змінюва-

Віталій Іванович розповідає очільнику краю та усім присутнім про ситуацію у виші та основні проблеми

В.Ніколайчук розповів також про кадрові зміни та докладніше зупинився на проблемах університету, а їх чимало. Зокрема у перший тиждень ректорства надійшло чимало скарг: про неможливість виплати зарплат, дефіцит із виготовленням дипломів (потрібно більше 900), проблеми з комунальними послугами (відключення електроенергії та води), з гірськолижною базою «Плішка», яка підпорядковується університету, проте віддана Кам'янецькій сільській раді. Ці питання необхідно вирішувати в терміновому порядку, адже так із часом від вишу заберуть усі землі.

Після слова ректора до дискусії мали змогу долучитися присутні. Вони ж основним чинником для реалізації задумів вважають фінансову складову. За її міцної основи можна буде вирішити і питання з гуртожитками, старим корпусом вишу тощо. Крім того, є проблеми з бюджетними місцями, яких

щороку стає менше, та технічним забезпеченням.

Загалом викладачі висловлювали свої думки щодо покращення як наукової, так і технічної бази вишу. Водночас В.Ніколайчук зазначив, що об'єднання вишів до прийняття нового закону про вищу освіту не очікується. Якщо ж цей процес і доведеться здійснити, то тільки на базі саме УжНУ. «Я патріот університету, віддав йому 40 років свого життя. Тому хочу, щоб ми ходили в наш заклад із гордістю», — обнадійливо зазначив Віталій Іванович.

На зібранні було вирішено створити академічний сенат (з узаконенням відповідного статуту), який періодично збиратиметься для вирішення нагальних проблем університету та визначення його стратегій розвитку.

**Мирослава ШИМОН,
Ірина ЛЕВІНА,**

студентки відділення журналістики.

ти інформацію. Досить важливим етапом роботи приймальної комісії є розсилання запрошень переможцям шкільних олімпіад, а також створення відокремлених комісій. Останні будуть спрямовані у ті куточки області, котрі мають значну кількість випускників. Ідеться про Хустський, Тячівський та інші райони.

В. о. ректора університету Віталій Ніколайчук зазначив, що днями їхатиме до Міністерства, де й розповість про ситуацію у виші, намагатиметься вирішити всі питання щодо приймальної комі-

сії: починаючи від технічного забезпечення, фінансових ресурсів та закінчуючи популяризацією вишу.

Планується розробити спеціальні рубрики на сайті УжНУ, де абітурієнти та випускники (бакалаври, спеціалісти, магістри) матимуть змогу переглянути потрібну інформацію. Загалом члени комісії розподілили між собою завдання, котрі повинні виконати до середни червня.

Мирослава ШИМОН,

студентка відділення журналістики.

ЛІТЕРАТУРНІ АКЦЕНТИ

Петро Мідянка: «Я не маю зіркової хвороби: який був, таким і залишився»

За два дні в Берегові лауреат Шевченківської премії Петро Мідянка встиг відвідати редакцію газети «Берегово», українську гімназію, бібліотеку Закарпатського угорського інституту, побачитися з університетськими друзями та... відповісти на мої запитання.

Інколи обдарована людина, яка своїми здобутками прославляє рідний край, державу, спричиняється до культурного розвитку, урешті, просто кваліфіковано й сумлінно виконує свою роботу — не цінує себе, своє значення для суспільства. Ми звикли, що на вершині часто опиняються найспритніші, а не найгідніші, особливо якщо останні є скромними, подеколи навіть невпевненими. У той же час, за висловом Ліни Костенко, пронизлива «бездарність отари пасе», не маючи ані крихти таланту, нахаби поведуться ледь не як боги. Можливо, воно й на краще, що достойних людей прикрашає скромність та простота, адже саме так вони залишаються доброзичливими, приятними, щирими, а головне — справжніми. Мову вестиму про цьогогорічного лауреата Шевченківської премії, автора багатьох поетичних збірок Петра Миколайовича МІДЯНКУ.

Історія нашої зустрічі дуже цікава, а тому розпочну саме з неї. Нещодавно у Берегівській гімназії вчителька (водночас коректор газети «Берегово») Василюна Михайлівна Кордонєць провела відкритий урок про свого колегу на тему: «Петро Мідянка — лауреат Шевченківської премії», на якому вдалося побувати й мені. Гімназисти зацікавлені знайомилися з біографією й творчістю лауреата, виникло безліч запитань щодо неординарної, високоінтелектуальної поезії нашого земляка. Отож і я запалилася бажанням більше дізнатися про цю напрочуд цікаву людину. Завдяки журналістським зв'язкам у моїй адресній книзі таки з'явився телефонний номер Петра Миколайовича, і невдовзі я почула його тихенький, спокійний голос. Ми швидко та легко домовилися про зустріч у всевітній мережі, але за кілька днів лауреат повідомив, що приїде до нас, у Берегово. Отак пощастило! Буде інтерв'ю реальне, а не віртуальне!

...У понеділок, як і домовлялися, ми з Василюною Кордонєць чекали Петра Миколайовича біля Берегівської райдержадміністрації. Перші мої враження були незабутніми: цілком звичайний чоловік середнього зросту, привітний та енергійний, вийшовши з автівки, стояв на тротуарі й озирався навкруги. Коли ми підійшли й назвалися, гість тепло привітався — і почалося обговорення, так би мовити, плану наших подальших дій. Знайомство з Береговом розпочалося з обласного архіву, згодом було спілкування Петра Миколайовича

з «фейсбуківським» давнім знайомим із Імстичева Денисом Доброю. А відтак ми опинилися в редакції газети «Берегово», де відбулася тепла зустріч старих знайомих — генія слова Петра Мідянки, головного редактора Михайла Папіша та заступника начальника міськуправління освіти Світлани Чирибан. Коли ж ми сіли за круглий стіл, Петро Мідянка люб'язно відповів на мої запитання.

— Петре Миколайовичу, розкажіть, будь ласка, про свої перші поетичні спроби. Що зумовило їх написання: книжки, учительлі, врешті-решт, гени?

— Перші мої рядки були незграбними, написані дитячим почерком, проте я вперто йшов цією дорогою, чимало писав. Серед моїх підліткових спроб — із десяток недосконалих речей, які я згодом відшліфовав. Прагнув, аби мої твори побачили люди, тому у восьмому класі перші 4 вірші подав до тячівської районної газети «Дружба», головним редактором якої тоді був Віктор Дрогальчук (згодом голова Держтелерадіо), із яким підтримую контакти й дотепер. Далі я писав наполегливо й настирливо... А проблему виявилось те, що для друку потрібні були вірші відповідної тематики — прославляння радянської влади; я ж завжди любив писати про природу нашого краю. Це мій улюблений мотив, як знаєте, і по сьогодні.

— У Ваших творах чимало прізвищ, імен, відомих і незнаних широкому загалу діячів культури, простих людей. А хто найбільше вплинув на Ваше становлення як людини й митця?

— Як на людину, найперше мали вплив батьки, а як на митця — багато хто і що, зокрема творчість американського письменника Джека Лондона, представників «розстріляного вродження», Максима Рильського, Павла Тичини, Володимира Сосюри тощо.

— Ви маєте різні літературні нагороди, проте Шевченківська премія — це в Україні, безумовно, найвагоміша відзнака для митця. Якими ж були Ваші відчуття, коли потрапили до списку кандидатів?

— Я не потребував якоїсь слави, всеукраїнського визнання. Навіть подачу заявки на конкурс зініціювала моя дружина Людмила Загоруйко. Звичайно, подумки мріяв стати переможцем, проте всерйоз цього не очікував. Але таким визнанням я, звичайно, дуже задоволений.

— Хто привітав Вас першим із присудженням такої високої нагороди?

— Про мою перемогу повідомив Василь Герасим'юк, член Шевченківського комітету, який сказав лише два слова: «Присудили... Тобі...». Згодом була ціла злива телефонних дзвінків. Жінці я спершу не казав, хотів зробити сюрприз. Коли прийшов додому зі школи після уроків і повідомив їй про перемогу, вона дуже зраділа, а вже за кілька хвилин про це знав увесь Широкий Луг. Згодом телефонували з обласного керівництва — заступник голови обласної ради Андрій Сербайло, а керівник ОДА Олександр Ледида привітав на сайті облдержадміністрації.

— Часом високі нагороди роблять людину інакшою. Чи відчуваєте певні зміни у житті після цього великого досягнення?

— Я не маю зіркової хвороби: яким був, таким і залишився. Не розумію навіть, як це може вплинути на людину, адже я до й після Шевченківської премії залишився тим же: продовжую писати вірші та есеї, викладати в школі...

— За Вашими словами, школярі не сприймають Ваших віршів. Але під час проведення у Берегівській гімназії відкритого уроку з літератури рідного краю я побачила, що гімназисти зацікавлені авторською поезією. Що, на Вашу думку, найбільше впливає на сприйняття поетичних творів?

— Виходить, у Берегасзі толкові гімназисти, як у часи Заклинського й Пачовського. А взагалі для учня є важливим певний рівень, щоб розуміти літературу. Думаю, до моїх віршів молодь ще не готова, адже вивчають вони в школі зовсім інше та й цікавляться здебільшого також іншим. Тож не завжди варто скаржитися

ЛІТЕРАТУРНІ АКЦЕНТИ

Закінчення. Початок на стор. 8

на складність того чи іншого твору. До прикладу, є десятки блискучих метафор і в Шевченка, як ось: «слова дощем позамивало, і не слова, і не дощем», проте далеко не кожен їх розуміє. Потрібен певний інтелектуальний досвід. І хороший учитель звісно...

— **Чи не плануєте в майбутньому зробити своєрідне турне містами та селами Закарпаття?**

— Ні, не планую, адже я залежний від своєї основної роботи. Мені треба заробляти на хліб, а для таких мандрівок потрібно брати відпустку за свій кошт та й заміну на роботі не так легко організувати. Усе ж я мав чимало презентацій, зокрема в Києві, Львові, Івано-Франківську, Чернівцях, у деяких містах Закарпаття. Однак щоб порухувати всі міста, де я спілкувався з читачами, вистачить пальців на двох руках. Ось нещодавно мене запрошували зробити турне Донецькою областю з «Віршами з поду», але, на жаль, задум не вдався.

— **Нам відомо, що освітянській діяльності Ви присвячуєте усього себе. Чи відчуваєте таку ж віддачу від учнів?**

— Звісно, бувають у кожного вчителі такі учні, якими можна пишатися. Але їх — одиниці. Та я й не прагну іншого, адже маса ніколи не буде ні поезію читати, ні оперу слухати, ні балет дивитися. Це для більшості є зайвим, обтяжливим, їй таке не потрібне. Але є учні, котрими я тішуся, за котрих радію, які й справді понесли у світ передані мною знання.

— **«Луйтра в небо» — це вибране, де, крім поезій, розміщені й есеї. Якою буде наступна книжка — поетичною чи прозовою?**

— Я ще не сформував наступної книжки, проте думаю, що це буде, передусім, есеїстика. Матеріалів ще повністю немає, адже вдома триває ремонт, який забирає чимало сил і часу, але все ж мої есеї пишуться. А далі все залежатиме від видавництва, коли мою наступну збірку побачать українці.

— **Яке Ваше ставлення до мережевої літератури?**

— Думаю, чудовою можливістю не лише для мене, але й для більшості є

всесвітня павутина. Саме там можна знайти періодичними виданнями, завантажити безліч книжок різних авторів, яких часом важко знайти в бібліотеках чи книгарнях. До слова, мій блог знаходиться на сайті «Закарпаття-онлайн».

— **А якою є Ваша особиста бібліотека?**

— Стосовно домашніх «літературних скарбів» — вони нараховують близько 4 тисяч книжок, серед яких є навіть видання 20-х років минулого століття, твори різних авторів: Пушкіна, Лермонтова, Плужника, Антонича тощо, також багато старих журналів, які передплачував, аби бути в курсі літературного процесу, зокрема «Літературна Україна», «Вопросы литературы», «Літературное обозрение». Так ще за своїх часів робили Тичина, Загребельний, Олійник.

— **Чому Ваших збірок майже немає в крайових книгарнях?**

— Мої збірки видавалися в «Лілеї», «Темпорі», «Критиці», «Карпатах». Немає в книгарнях — значить, розкупили. А в бібліотеках повинна бути збірка «Мараморський розлом», видана державним коштом і не призначена для продажу.

— **З ким із великих українських поетів підтримуєте зв'язки?**

— На жаль, із Ліною Костенко — ні. Але маю гарні стосунки з Оксаною Пахльовською, Оксаною Забужко, Юрієм Андруховичем, Іваном Андрусом, Василем Герасим'юком та багатьма іншими. У своєму телефонному записнику маю безліч номерів цікавих людей, визначних постатей, українських і закордонних письменників, поетів, журналістів, художників, режисерів. Одним словом, моя телефонна книга — цінний довідник елітних постатей (усміхається). Цікаво, що після вручення Шевченківської премії «повоскресало» чимало моїх однокурсників, які також із того часу почали дедалі більше поповнювати телефонний список.

— **Як часто Вас турбували журналісти після отримання нагороди?**

— У перші дні телефон розривався, лунали дзвінки, блискали спалахи телекамер не тільки у вільний, але й подеколи в незручний для мене час. Дзвінки турбували під час уроків. Зізнаюся, трохи вже втомився від журналістів. Вам, Тетяно, дуже пощастило, що я погодився на це інтерв'ю (усміхається).

— **Що Ви читаєте зараз?**

— Більшість книжок, що потрапляють мені в руки, зараз я просто переглядаю, ознайомлююся з ними. Ось нещодавно мені переслали книжку Володимира Кришеника «Спогади про батька». Обов'язково читаю різну періодику. Молоді поради активно стежити за літературним процесом в Інтернеті, у пресі, за анонсами та анотаціями. Безумовно, що в наш час читання вкрай важливе, адже є потреба слова, потреба бути почутим і зрозумілим. А загальна культура спілкування бере свої початки з літературних джерел.

— **Які відчуття виникають, коли згадуєте про іншого закарпатського лауреата Шевченківської премії, свого тезку Петра Миколайовича Скунця? До речі, Вас привітали Дмитро Кремін'я, Мирослав Дочинець?**

— Петро Скунець — письменник іншої епохи, шістдесятник, який мав свої смаки та вподобання. Моя поезія не має ніякої схожості з його, вона є цілком відмінною — у стилістиці, способах висловлення, літературних традиціях. Дмитро і Мирослав вітали мене, що правда, Кремін'я дзвінком, а Дочинець sms-повідомленням.

— **У що вклали отриману премію?**

— Тепер із дружиною робимо вдома ремонт. Дякувати Богу, вже покращуються умови в нашій оселі. Решту залишили в банку на депозиті. Якщо вдасться, через деякий час плануємо відвідати святі міста — Єрусалим, Вифлеєм.

Наступного дня Петро Миколайович на запрошення В.Кордонця побував у гімназії, де на зустріч з іменитим письменником зібралося чимало учнів, учителів, працівників міськуправління освіти. Відбулася цікава розмова про крайову літературу в контексті світової, про специфіку поетичного слова. Із великим задоволенням присутні слухали поезії у виконанні автора. Згодом лунали запитання про особливості творчості, особистого життя, церемонію вручення премії тощо.

А після обіду Петро Миколайович попрацював у читальному залі бібліотеки Закарпатського угорського інституту, оглядав старовинні пам'ятки Берегова. Та настала мить прощання, і, пообіцявши навідатися сюди ще, поет поїхав до Широкого Лугу.

Широ дякую знаменитому гостю за виявлену увагу. Маю надію, що йому сподобалося в нашому місті. Чекаємо з нетерпінням на новий приїзд поета й бажаємо не зупинятися на досягнутому, адже такі люди, як Петро Миколайович Мідянка, гідні й Нобелівської премії.

Тетяна СОЙМА,

студентка заочної форми навчання відділення журналістики. Берегово.

Авторка з Петром Мідянкою біля приміщення Державного архіву Закарпатської області в Берегові.

ВСТУПНА КАМПАНІЯ

Ярослав Лазур: «Якість знань випускника УжНУ — на дуже високому рівні»

На думку українських освітніх експертів, вступна кампанія-2012 не відзначиться кардинальними змінами. На які цьогорічні відмінності у правилах вступу до вищих навчальних закладів України, у тому числі й до Ужгородського національного університету, слід звернути увагу абітурієнтам — розповів Ярослав ЛАЗУР, заступник голови приймальної комісії Ужгородського національного університету.

— Чи змінилися правила вступу до Ужгородського національного університету цього року?

— Кардинальних змін немає, загалом система зарахування абітурієнтів до вищих навчальних закладів, до УжНУ в тому числі, залишилася такою, як минулого року. Однак нечисленні відмінності, на які слід звернути увагу, усе ж є. По-перше, цього року скористатися правом бути зарахованими до ВНЗ мають можливість тільки ті абітурієнти, які з профільних дисциплін набрали не менше 140 балів. Нагадаю, минулоріч прохідний бал був нижчим — 124. Як і в попередні роки, абітурієнти мають право подавати документи із сертифікатами, де сума балів менша, ніж 124, але за умови, якщо із профільного предмету кількість балів перевищує 170.

По-друге, сподіваємося, що цьогоріч Міністерство освіти й науки, молоді й спорту України удосконалив роботу єдиного інформаційного освітнього вікна (ЄІОВ). Ми, у свою чергу, сприятимемо тому, щоб електронна обробка заяв, які подаватимуть до ВНЗ, проходила швидше. Традиційно УжНУ приділяє максимальну увагу відкритості процедури зарахування, зокрема через роботу доступної в мережі Інтернет локальної системи «Конкурс». Сподіваємося, що пришвидшення внесення інформації до ЄІОВ забезпечить прозорішу процедуру зарахування порівняно з минулими роками.

— Які документи і в які терміни слід подати для участі у вступній кампанії-2012?

— Строки вступної кампанії залишилися майже такими, як і минулого року. Якщо в 2011 році прийом заяв розпочався 1 липня, то цьогоріч — 2 липня. Подати документи можна буде до 31 липня включно. Як і раніше, з 1 до 10 серпня приймальна комісія поетапно, у три хвилі, рекомендуватиме вступників до зарахування на місця державного замовлення. Зарахування триватиме до 11 серпня на місця державного замовлення й до 25 серпня для всіх, хто навчатиметься на контрактній формі.

Серед документів, які потрібно надати для участі у вступній кампанії, — за-

ява встановленої форми, яку можна заповнити безпосередньо в приймальній комісії або в мережі Інтернет. Абітурієнти повинні надати також копії сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання знань, медичну довідку, фотокартки, атестат і додаток до нього та інші документи, які мають значення для участі в конкурсі. Зокрема, йдеться про підтвердження наявності золотої медалі, закінчення підготовчих курсів або приналежності до пільгових категорій. Після того, як абітурієнта рекомендують до зарахування на державне замовлення, він обов'язково повинен здати оригінали документів. Решта охочих здобути обраний фах повинна ще укласти контракт про навчання з Ужгородським національним університетом.

— Розкажіть докладніше про можливість нарахування додаткових балів?

— Як і минулого року, закінчення підготовчих курсів дає абітурієнту можливість отримати до 20 додаткових балів. Їх кількість визначається за результатами випускних іспитів, котрі складають абітурієнти після завершення навчання на підготовчих курсах. Варто зауважити, що такий механізм нарахування додаткових балів діє тільки при вступі на інженерно-технічні або природничо-математичні спеціальності.

Також додаткові бали (до 50) нараховуються призерам (особам, нагородженим дипломами I — III ступенів) IV етапу всеукраїнських учнівських олімпіад із базових предметів та призерам (особам, нагородженим дипломами I — III ступенів) III етапу всеукраїнських конкурсів-захистів науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України. Крім того, власники золотих медалей мають право на переважне зарахування, зокрема у випадках однакової кількості балів в абітурієнтів.

— Які абітурієнти входять до пільгових категорій та за якими принципами відбуватиметься їх зарахування?

— Серед основних категорій пільговиків, які зараховуються поза конкурсом: ветерани війни, діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування, інваліди I та II груп та діти-інваліди віком до 18 років, діти, на яких поширено статус відповідно до Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, котрі постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», діти військовослужбовців Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів, які загинули під час виконання службових обов'язків.

Право на першочергове зарахування (тобто при однаковому рейтинговому показнику) мають: особи, яким, відповідно до Закону України «Про охорону дитинства», надане таке право; особи, яким, відповідно до Закону України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», надане таке право; особи, які проживають на території населеного пункту, якому, відповідно до Закону України «Про статус гірських населених пунктів в Україні», надано статус гірського; особи, яким, відповідно до Указу Президента України від 21.02.2002 № 157 «Про додаткові заходи щодо посилення турботи про захисників Вітчизни, їх правового і соціального захисту, поліпшення військово-патріотичного виховання молоді», надане таке право; особи, яким, відповідно до Указу Президента України від 12.09.2007 № 849 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 вересня 2007 року «Про основні напрями фінансового забезпечення заходів щодо підвищення життєвого рівня населення у 2008 році», надане таке право; випускники старшої школи (повна загальна середня освіта), нагороджені золотою або срібною медалями, при вступі на основі повної загальної середньої освіти; випускники основної школи, які мають свідоцтво про базову загальну середню освіту з відзнакою (при вступі на навчання на основі базової загальної середньої освіти); вступники, яким це право визначено правилами прийому до вищого навчального закладу, у тому числі за інших рівних умов особам із професійно орієнтованої молоді, які в рік вступу закінчили підготовчі курси.

Перелік пільгових категорій цього року не змінився. Із ним можна докладніше ознайомитися на сайті УжНУ. Слід зауважити, що в приймальній комісії традиційно працюватиме консультант, який роз'яснюватиме абітурієнтам особливості зарахування представників пільгових категорій та перевірятиме достовірність документів про підтвердження пільг. Це справа копійка та відповідальна, адже, як правило, йдеться про зарахування на державне замовлення. До речі, абітурієнти, які належать до категорії «пільговиків», можуть заповнити тільки 25% держзамовлення.

Закінчення на стор. 14.

ПІДСУМКИ

Викладачі пропагують здоровий спосіб життя

Завершилася V Спартакіада серед викладачів і співробітників УжНУ. Її проведення засвідчило, що в цілому змагання проведено якісніше, ніж у попередні роки. Відрадно, що зростає кількість підрозділів, які взяли участь у заході.

Крім того, у ряді випадків результати суперництва стимулювали учасників до систематичних занять спортом, а отже, успішно виконується місія популяризації здорового способу життя.

Приємний і той факт, що розширилася програма суперництва, зокрема до неї включено плавання. Також зросли видовищність заходу й уболівальницький інтерес. Хоч у загальнокомандному заліку трійка призерів виявилася прогнозованою, окремі з факультетів показали приємно несподівані результати, що додатково підігрівало інтригу для подальшої боротьби за нагороди. У майбутньому організатори, а це профспілка викладачів і факультет фізвиховання і спорту, планують удосконалити систему й умови проведення змагань. А отже, у другу п'ятирічку Спартакіада повинна увійти з новими надіями та сподіваннями.

Інф. «Погляду».

ТАБЛИЦЯ РЕЗУЛЬТАТІВ V СПАРТАКІАДИ
СЕРЕД ПРОФЕСОРСЬКО-ВИКЛАДАЦЬКОГО СКЛАДУ І СПІВРОБІТНИКІВ УЖНУ-2012

№ п/п	Факультет	Баскетбол		Бадмінтон		Шахи		Шахи		Волейбол		Плавання		Настільний теніс		Міні футбол		Легка атлетика		ОЧКИ	МІСЦЕ
		М	О	М	О	М	О	М	О	М	О	М	О	М	О	М	О	М	О		
1.	ФФВіС	II	2	I	1	III	3	5	5	4	4	III	3	II	2	III	3	I	1	24	I
2.	Фізичний	III	3	5	5	8	8	6	6	I	1	7	7	6	6	I	1	II	2	39	II
3.	Економічний	4	4	5	5	6	6	II	2	5	5	II	2	5	5	10	10	4	4	43	III
4.	Медичний	-	18	7	7	II	2	I	1	6	6	I	1	I	1	4	4	8	8	48	4
5.	Хімічний	5	5	III	3	4	4	9	9	7	7	10	10	III	3	II	2	7	7	50	5
6.	Географічний	I	1	II	2	10	10	8	8	9	9	5	5	7	7	11	11	5	5	58	6
7.	Філологічний	8	8	8	8	5	5	10	10	II	2	8	8	8	8	9	9	6	6	64	7
8.	ФСН	7	7	III	3	12	12	11	11	III	3	11	11	10	10	7	7	III	3	67	8
9.	Історичний	9	9	8	8	9	9	4	4	11	11	6	6	11	11	6	6	9	9	73	9
10.	АГЧ	6	6	-	18	11	11	-	12	8	8	-	18	12	12	5	5	-	18	108	10
11.	Математичний	-	18	-	18	I	1	III	3	-	18	-	18	4	4	-	18	-	18	116	11
12.	ФМВ	-	18	-	18	-	18	7	7	10	10	9	9	9	9	12	12	-	18	119	12
13.	Стоматологи	-	-	-	18	7	7	-	18	12	12	12	13	13	13	13	-	18	129	13	
14.	Біологічний	-	-	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	8	8	-	18	152	14
15.	Інженери	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	-
16.	ГПФ	-	-	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	-
17.	Факультет РГФ	-	-	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	18	-	-
18.	Юридичний	-	18	10	10	-	18	-	18	-	18	4	4	-	18	-	18	-	18	-	-

СТАЖУВАННЯ

Наші — у Швеції!

Нещодавно викладачі кафедри журналістики УжНУ отримали змогу з'їздити до Швеції, де побували в Інституті підвищення кваліфікації журналістів FOJO.

Відвідати тренінг змогли викладачі трьох вишів — ужгородського, черкаського та київського. Побувавши у двох ВНЗ скандинавської країни з найпотужнішою школою журналістики (а саме в університеті імені Карла фон Ліннея (м. Кальмар) та в Стокгольмському університеті), до України наші наставники повернулися з маєю вражень. Пропонуємо вашій увазі їхні коментарі.

Іван Іванович БАБУЦЬАК, викладач кафедри журналістики: «У Швеції, як і в усіх інших вишах, у яких я побував, мені подобається сумлінне ставлення студентів до своїх обов'язків, повага до приміщень і університету, у якому молодь знаходиться. Юнаки й дівчата активні, адже усвідомлюють, що від цього залежить їхня майбутня робота. Приємно бачити заклад, який фінансується на потрібному рівні. Безперечно, цікавим був досвід на шведському телебаченні. Самонавчання, самовдосконален-

ня журналістів, які працюють там і мають практику проведення курсів для підвищення кваліфікації своїх колег».

Галина Василівна ШУМИЦЬКА, доцент кафедри журналістики: «Надзвичайно вразило те, як у Швеції дбають про матеріально-технічне забезпечення вишів. Щороку держава виділяє на потреби лише одного факультету журналістики в Кальмарі 2 млн. шведських крон (!). Дуже добре налагоджена робота студентів: їх не потрібно організовувати, мотивувати до роботи (як у нас) — молодь має всі умови для того, аби виготовляти медійний продукт, причому не лише самостійно виконуючи всю роботу, а й укладаючи договори з різними теле- чи радіокомпаніями. До того студенти самі вкладають у це час, гроші й самі надалі розпоряджаються виготовленим продуктом. Стосов-

Викладачі кафедри журналістики УжНУ: Іван БАБУЦЬАК, професор Юрій БІДЗІЛЯ та доценти Галина ШАПОВАЛОВА й Галина ШУМИЦЬКА на шведській землі

но ж самих шведів, то вони дуже шанують свою державу, є справжніми патріотами, уміють належно цінувати все, що мають — наприклад, навіть за низької температури можуть ходити в майках, аби ввіймати кілька днів сонця — такого рідкісного в тих краях. У цьому вбачається життєва філософія шведів».

У цілому ж за два тижні відрядження викладачі УжНУ набралися досвіду, який враховуватимуть у навчальному процесі, аби наші юнаки й дівчата після закінчення альма-матер були справжніми європейськими спеціалістами.

Ірина ЛЕВІНА, Мирослава ШИМОН,

студентки відділення журналістики.

СТУДЕНТСЬКА ПРОЗА

Формула щастя

Щастя... Усі ми за ним біжимо, усі його шукаємо, але точно сказати, що це, не може ніхто, адже для кожного воно своє, особисте. Та, у першу чергу, це лише слово з п'яти літер, слово, яке стає сенсом життя для кожного...

Та часто я чую, як хтось скаржиться: мовляв, життя несправедливе, нічого хорошого вже не залишилося у світі, тому щастя немає... Не розумію таких людей. Як можна казати, що щастя не існує? А новий день, весняне сонечко, усмішка мами, здорові діти...

Хіба це не щастя? Авжеж..., усе залежить від того, що ти вважаєш щастям. Адже для когось — це ще один прожитий день, шматок хліба на обід, тепле місце для ночівлі. Є й такі, для яких щастя вимірюється кількістю грошей, новою машиною та ще одним найсучаснішим телефоном...

Не розумію, чому люди вже настільки стали песимістичними, що пере-

стали вірити в дива. Невже наші серця так зачерствіли, що ми не бачимо очевидного? Звичайно, скептики скажуть, що неймовірного не буває, та я не згідна. Дива біля нас, варто лише відкрити очі й озирнутися...

Хіба не диво, коли мати-одиначка, працюючи на двох роботах, поспішає в школу на ранок до своєї дитини? Чи закохана пара стареньких, котрі гуляють, тримаючись за руки, як молодята? Або ж сліпий піаніст навчає дітей чи хтось обмежений фізичними можливостями всупереч лихій долі не зламався й займається футболом, плаванням чи легкою атлетикою? І таких прикладів чимало, вони перед нами, варто лише повірити.

Із віком ми менше усміхаємося, втрачаємо здатність мріяти, бачити дива. А згадайте, як діти весело сміються, дивляться в очі мамі, радіють цукерці. Вони безтурботні та щасливі... А що ж заважає нам? Таке враження, що з віком у людей помирає душа, ми стаємо матеріалістами, перестаємо радіти дрібницям... А це найстрашніше, адже щастя виявляється в дрібничках...

Смішно, але люди — дивні створіння. З одного боку, ми все життя шукаємо щастя, воно набуває величезних масштабів, і щоразу нам дедалі більшого хочеться, а з іншого, забувайтеся, як мало нам потрібно для щастя: сонячна погода зранку, улюблена пісня по радіо чи похвала викладача за вдало написану творчу роботу...

Тому всім песимістам я можу сказати одне: перестаньте скиглити! Подивіться навкруги: життя — прекрасне, і ми можемо його зробити ще кращим. Головне, будуючи масштабні плани на майбутнє, не забувати радіти дрібницям і не втрачати свою дитячу безпосередність. Адже в цьому і є секрет щасливого життя.

Христина ФЕДЕЛІШ,

студентка відділення журналістики.

ПЕРША ЗБІРКА

«Вже почалось майбутнє»

Закарпаття славиться своїми талантами. Наші студенти не є винятком. Ось і Вадим ГАСИЧ — представник історичного факультету — не так давно видав збірку власних віршів під назвою «Вже почалось майбутнє».

Юнак народився 22 вересня 1992 року в селі Костринська Розтока Великоберезнянського району. Минулого року вступив на денне відділення істфаку. Захоплюється, крім поезії, історією, літературою та музикою.

Автор зізнається, що творити вірші почав ще в дитинстві. Приводом для написання стали душевні поривання юного поета, прекрасна природа рідного краю, патріотичні почуття до України, любов до батьків, родичів і до людства в цілому. Усе це послужило натхненням для розкриття таланту.

Ця перша збірка Вадима присвячена «Любові і Милості Всевишній» — тобто любові Господа до нас і Його безмежній милості. Також студент дякує за допомогу у виданні збірки видавництву «Гражда», усім тим, хто підтримував ідею хлопця й допомагав морально. В.Гасич відкрив мені таємницю, що з моменту видачі книжки дотепер написав із півтора десятка віршів і планує й надалі працювати в цьому напрямку. «Якщо влітку (за моїми планами) вийде нова збірка, то вона буде вже якіснішою, об'єднаною тематикою. Намагатимуся виправити ті помилки, яких припустився в першому виданні».

Читачам «Погляду» поет широко побажав: «Нашим студентам гарного й сумлінного навчання, любові викладачів, а загалом — Божого благословення в усіх по-

чинаннях, щастя, нехай постійним супутником у житті будуть удача, любов Божа та кохання».

Юлія МАРКУЛИЧ,

студентка відділення журналістики.

Настанова мами

Моє дитинство — ранні літа,
Де юність безтурботна проліта.
Домівко й матінко моя,
Безмежно вдячний буду вам завжди.
Тут мене мати повивала
Й вела у світ казковий.
Пісні співала від душі
Для мене, все для мене.
Й не раз недоспана була
Моя матуся при колісці.
Вона шептала ніжно й тихо:
«Рости, синочку мій, дитино,
Моя надія у житті!
Май серце добре й добру вдачу
І до людей привітний будь завжди.
Будь, сину, справжнім чоловіком,
Щоб я пишалася тобою.
І хай життя тебе оберігає,
Ти пам'ятай, синочку мій,
З тобою я і Божа мати,
Й Господь з тобою йде у світ.
Не одривайся од дому свого
І неньку свою не забудь.
Ти пам'ятай про місце,
Де доля дала народитись,
Щоб йти у світ життя!..»

Тобі, мій рідний краю

Тобі, мій рідний краю, я вклоняюсь,
Я кланяюсь низенько до землі.
Перед тобою голову схиляю,
Карпатський рідний краю мій.
Я вдячний Богу, що ось тут родився,
Й батькам своїм, що тут зростили.

Мене малого повивали
Й коліску стиха колісали.
Піднявся з колін на ноги,
З дитинства мав любов до рідної землі.
Карпатський краю! Рідна земле,
Безмежно вдячний я тобі.
Заради тебе варто жити,
Щоби ти був, життя віддати.
Ти вистояв в віках,
І Закарпаттям зватися почав.
Допоки б'ється серце моє,
Я пам'ятатиму, де народивсь.
І я ніколи не зречусь,
Домівки рідної своєї.
Не проміняю я тебе на золото
І не поїду у Європу й Штати.
Тебе ніколи не продам...
Як можна душу продавати?
Тут милість Божа нам дала
Святу волю й два крила,
Гірської ріки й потічки,
Немов життя два береги.

Vivat істфак

Живи, істфак, живи,
На мної й благі літа.
Живи на щастя всім,
Живи одинні і довіку.
Упав Союз — постала Україна,
А ти стояв, стояти будеш.
Ти став поборником держави
Й несеш ідею до висот.
Ти виховав плеяду вчених
І зміниш ще десятки поколінь.
Звучить, звучати гордо буде
Звання «історик» — навіки!
Ти рідним став для нас,
По-справжньому любимо.
Ти храм науки — alma mater,
Із щирістю вклоняємось тобі.

РЕЙТИНГИ

УЖНУ в десятці кращих вишів України

Національна бібліотека імені Вернадського оприлюднила рейтинг вищих навчальних закладів України за показниками наукометричної бази даних Scopus.

Результати рейтингу базуються на показниках бази даних Scopus, що міс-

тять понад 47,4 млн. реферативних записів та є інструментом для відстеження цитованості статей, опублікованих у наукових виданнях.

База даних Scopus індексує більш ніж 18000 наукових видань світу з технічних, медичних та гуманітарних наук. Станом на квітень 2012 року сюди Scopus потрапили 97 вищих навчаль-

них закладів України, які мають цитовані публікації в наукових виданнях світу.

У підсумковій таблиці вищі навчальні заклади ранжовані за індексом Гірша — кількісним показником, що заснований на кількості наукових публікацій і кількості цитувань цих публікацій.

ТОП-15 ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ
ЗА ПОКАЗНИКАМИ НАУКОМЕТРИЧНОЇ БАЗИ ДАНИХ SCOPUS СТАНОМ НА КВІТЕНЬ 2012 РОКУ

№	Установа	КПС	КЦС	ІГ (h-індекс)
1.	Київський національний університет ім. Шевченка	9227	27567	54
2.	Харківський національний університет ім. Каразіна	5615	19270	44
3.	Львівський національний університет ім. Франка	3910	13607	35
4.	Одеський національний університет ім. Мечникова	2105	6497	34
5.	НТУУ "Київський політехнічний інститут"	3520	5619	31
6.	Донецький національний медичний університет ім. Горького	822	2791	28
7.	Дніпропетровський національний університет ім. Гончара	2227	4690	26
8.	Чернівецький національний університет ім. Федьковича	1538	3581	26
9.	ННТУ «Харківський політехнічний інститут»	1504	3483	25
10.	Ужгородський національний університет	1286	3549	22
11.	Національний університет «Львівська політехніка»	2232	3201	21
12.	Прикарпатський національний університет ім. Стефаника	162	1160	21
13.	Таврійський національний університет ім. Вернадського	1028	2162	19
14.	Донецький національний університет	1198	1803	19
15.	Львівський національний медичний університет ім. Галицького	335	1044	19

Умовні скорочення: КПС — кількість публікацій у Scopus; КЦС — кількість цитувань у Scopus; ІГ — індекс Гірша.

За матеріалами сайту osvita.ua

З ЮВІЛЕЄМ!

26 травня завідувачеві кафедри російської літератури, відомому науковцю й фольклористу Іванові Михайловичу Сеньку виповнилося 75 років. Його тривалу співпрацю з нашим виданням, допомогу в створенні матеріалів, вирішенні наболілих проблем, мудру пораду наставника цінуємо повсякчас. До теплих слів на адресу ювіляра приєднується й весь філологічний факультет.

Від щирого серця бажаємо Вам, Іване Михайловичу, наснаги, терпіння й надалі бути таким енергійним та налаштованим на плідну працю.

Ми з ювілеєм Вас вітаємо!

Щоб стільки ж раз

весна цвіла!

Сьогодні щиро Вам

бажаєм

Здоров'я, щастя і тепла!

Щоб шлях Ваш був

такий широкий,

Щоб мало було перешкод,

Щоб ювілей справляли

сотий!

Не знали б Ви тяжких турбот.

Щоб було все гаразд в роботі.

Вона, звичайно, не проста.

Щоб було все — і «за», і «проти»,

Як компроміс життєвості!

Колектив філфаку та редакції газети «Погляд».

НОВІ ВИДАННЯ

Петро Скунець як перекладач

На ґрунтовну студію заслуговує словацька поезія в українському перекладі Петра Скунця. Яскравим прикладом цього є 18-й випуск збірки «Між Карпатами і Татарами».

У ній зібрані не лише твори, опубліковані раніше, але й переклади сучасних словацьких творів. Останні в руко-

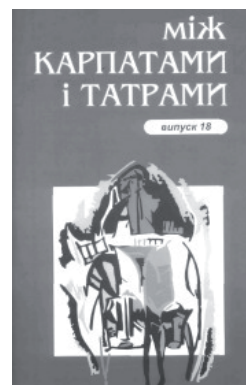
писному варіанті для друку надала дружина митця — Олена Дмитрівна Скунець.

Як зазначила у вступному слові доцент кафедри словацької філології, упорядник випуску, член Спілки письменників України Тетяна Ліхтей, пропонуване видання свідчить, що «Петро Скунець справді глибоко пройнявся поезією сусідів-словаків, відчув вібрацію прадавніх коренів слов'янського генотипу — мудровічного древа дідизни,

осягнув спорідненість горянських душ».

Читаючи переклади Петра Скунця, у вищесказаному переконуєшся повністю.

Інф.
«Погляд».

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Економісти на перемозі не економлять!

На стадіоні Авангард відбулися змагання з легкої атлетики в залік 62-ї спартакіади УжНУ.

У змаганнях виступили студенти 15 факультетів. До програми заходу входили: біг на 100м, 200м, 400м (жінки), біг на 100м, 200м, 400м, 800м (чоловіки), стрибки в довжину (жінки, чоловіки), штовхання ядра (жінки, чоловіки) та естафета 4x100м (жінки, чоловіки).

Переможцями з бігу серед дівчат стали:

- **на дистанції 100м:** I місце — Єлизавета Хотіна (фізичний факультет), II місце — Христина Йовбак (медичний факультет), III місце — Наталія Берча (географічний факультет);

- **на дистанції 200 м:** I місце — Марина Мартиненко (фізичний факультет), II місце — Ірина Павлик (економічний факультет), III місце — Габрієла Гасинець (економічний факультет);

- **на дистанції 400 м:** I місце — Марина Мартиненко (фізичний факультет), II місце — Ярослава Тріщина (ФРГФ), III місце — Євгенія Герег (фізичний факультет).

Зі стрибків у довжину серед дівчат кращими були: I місце — Олександра Гудзь (математичний факультет), II місце — Вікторія Лопатюк (математич-

ний факультет), III місце — Ольга Сівак (математичний факультет).

Зі штовхання ядра серед дівчат кращі результати показали: I місце — Вікторія Лемко (математичний факультет), II місце — Мирослава Товт (медичний факультет), III місце — Кристина Пізняк (економічний факультет).

В естафеті 4x100м серед дівчат кращий результат показала команда хімічного факультету. На II місці спортсменки математичного факультету, а III сходинок — у фізичного факультету.

Переможці з бігу серед чоловіків:

- **на дистанції 100м:** I місце — Іван Телегій (фізичний факультет), II місце — Юрій Палій (фізичний факультет), III місце — Олександр Фаринич (географічний факультет);

- **на дистанції 200 м:** I місце — Роман Мартинюк (факультет суспільних наук), II місце — Максим Фрайтик (економічний факультет), III місце — Олександр Фаринич (географічний факультет);

- **на дистанції 400 м:** I місце — Михайло Ігнат (фізичний факультет); II місце — Василь Кузьма (фізичний факультет); III місце — Василь Паук (економічний факультет);

- **на дистанції 800 м:** I місце — Юрій Палій (фізичний факультет), II місце — Віктор Росул (ІТФ), III місце — Василь Кузьма (фізичний факультет).

Зі стрибків у довжину серед чоловіків кращими були: I місце — Роман Мартинюк (факультет суспільних наук), II місце — Павло Анинець (ІТФ), III місце — Іван Росоха (географічний факультет).

У штовханні ядра серед чоловіків найвагомійші результати показали: I місце — Едгар Довбак (математичний факультет), II місце — Роман Повдейчик (фізичний факультет), III місце — Василь Чизмар (історичний факультет).

Естафету 4x100м серед чоловіків виграла команда фізичного факультету, на II місці географи, а треті — економісти.

За підсумками програми змагань із легкої атлетики командні результати такі:

- I місце — економічний факультет;
- II — фізичний факультет;
- III — хімічний факультет;
- 4 місце — географічний факультет;
- 5 — математичний факультет;
- 6 — факультет міжнародних відносин;
- 7 — медичний факультет;
- 8 — біологічний факультет;
- 9 — ФСН;
- 10 — ІТФ;
- 11 — стоматологічний факультет;
- 12 — філологічний факультет;
- 13 — історичний факультет;
- 14 — ФРГФ;
- 15 — юридичний факультет.

ТРЕНІНГИ

ФРІ-школа в Ужгороді

В Ужгородському прес-центрі молодіжна організація ФРІ проводила тренінги, метою яких було надати молоді базові знання та мотивувати до подальшої діяльності в організації.

У рамках ФРІ-школи вдалося порушити чимало цікавих тем, які справді цікавлять сучасну молодь. Учасниками стали й студенти УжНУ різних факультетів. Майстерність тренерів настільки захоплювала, що два дні пройшли, наче хвилинка.

Кожен для себе вибирає потрібне в житті, але основне необхідно знати кожному. Саморозвиток, спілкування із владою, командна робота — усе, що

потрібно для реалізації планів. Учасникам школи запропонували такі тренінги, як: «Знайомство і мотивація» (Олександр Солонтай), «Вступ до громадської діяльності» (Віталій Кічкірук), «Навіщо громадська діяльність молодій людині» (учасники і тренери), «Нові медіа» (Віталій Кічкірук), «Органи влади: які, для чого і як із ними працювати» (Володимир Феськов), «Як реалізувати власний проєкт» (Антон Делікатний).

У кожній справі за працю винагороджують, тому голова нинішньої ФРІ в Ужгороді Федір Щуренко, який також є одним зі студентів нашого університету, кожному з учасників вручив диплом і висловив подяку всім присутнім. Антон Делікатний зауважив: «Ба-

гато де доводиться бути, читати тренінги, але такої теплої атмосфери, як в Ужгороді, не було ніде». Самі учасники отримали масу задоволень від спілкування. ФРІ-школа — лише перший крок у спільне й краще майбутнє відновленої організації в Ужгороді. Тут один одного розуміють, тут готові допомогти, тому залишитися байдужим не можливо.

Кожен присутній на заході отримав частину незабутнього досвіду і знань, а тут уже свою роль відіграли тренери, знайшовши підхід до всіх і кожного. Закінченням незабутніх двох днів стали теплі обійми та розмови учасників поза круглим столом.

Мирослава ТУРОК,

студентка відділення журналістики.

ВСТУПНА КАМПАНІЯ

Закінчення. Початок на стор. 11

— **Ваші прогнози щодо найпопулярніших спеціальностей цього року?**

— Традиційно найбільший конкурс очікується на юридичному, економічному, медичному підрозділах та факультеті міжнародних відносин. Проте цього року ми очікуємо на збільшення популярності природничих спеціальностей, особливо прикладного характеру. На інженерно-технічному фа-

культеті матимуть попит такі спеціальності, як «Приладобудування» та «Комп'ютерна інженерія», на математичному — «Прикладна математика», на фізичному — «Прикладна фізика», «Захист телекомунікаційних мереж та безпека інформації», на географічному — «Лісове господарство», «Землекористування» й «Туризм».

— **Чому з-поміж ВНЗ абітурієнту варто обрати саме Ужгородський національний університет?**

— Освітні послуги — це ринок, на якому УжНУ пропонує кращий продукт. За нашими прогнозами, кількість охочих навчатися в цій освітній установі з кожним роком зростатиме, адже Ужгородський національний університет входить до десятки кращих вищих навчальних закладів України. Назва УжНУ говорить сама за себе. Погодьтеся, на сучасному ринку праці цінується не сам диплом, а знання, які за ним перебувають. У випускника нашого університету якість знань — на дуже високому рівні.

Інф. «Погляд».

РОВЕСНИК

Із чорноволової п'ятірки

Іменну стипендію, яку мають лише п'ятеро студентів-журналістів України, отримала Олександра Артюхіна

Відділення журналістики УжНУ має ще один привід пишатися: наша четвертокурсниця з-поміж не багатьох студентів країни отримала стипендію імені В.Чорновола. Першою думкою, що виникла в моїй голові, коли дізналася про це, була: «Нарешті її винагородять за недоспані ночі й нез'їдені сніданки, обіди та вечері». Я знаю Сашу давно й більш щирої, доброзичливої та відданої людини не зустрічала. Думаю, після прочитання інтерв'ю ви мене зрозумієте.

— Сашко, за що тобі дали стипендію імені Чорновола і за що її дають загалом?

— Я сама собі часто ставлю першу частину запитання, бо досі не вважаю себе чимось кращою від інших студентів. Не робила нічого надприродного, просто вчилася, займалася громадською роботою, писала статті... Мені лишень трошки більше пощастило, або зірки на небі зійшлися на мою користь. Та й викладачі кафедри журналістики допомогли.

Щодо стипендії, то вона призначається п'ятьом студентам-журналістам денної форми навчання, які відзначилися в навчальній і творчій роботі. Отримати таку нагороду можна, починаючи з другого курсу.

Із процедурою призначення стипендії не дуже обізнана, але ознайомившись із відповідним положенням Кабміну, тепер знаю, що кандидатів на її отримання висувають учені ради вищих навчальних закладів двічі на рік за результатами екзаменаційної сесії. Пропоновані кандидатури затверджує Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України. Розглядають спеціальне подання, у якому відзначають успішність студента, його творчу роботу та участь у громадському житті навчального закладу. Як же саме відбирають кандидатів, визначає згадане Міністерство разом із Національною спілкою журналістів України.

— Як це, відчувати себе однією з лише п'яти обраних студентів в усій країні?

— Це дивно, втішно, незрозуміло й приємно водночас. Я ще досі до кінця не збагнула, що є серед п'яти найкращих студентів-журналістів України. Безумовно, таке визнання — честь для мене. Розумію, що планку встановлено високо, і тепер повинна докладати максимум зусиль, аби тримати марку. Коли довідалася про присудження, то перша реакція викликала заціпеніння. Спочатку подумала, що це жарт або що я просто сплю! Але усвідомивши, невимовно зраділа. Мене тішив радше не матеріальний стимул (хоча й підвищена стипендія нікому не завадить!), а сам факт визнання як старанної студентки та затребуваності твор-

чих починань. Хоч це й пафосно звучить, але розумію, що справді живу не дарма.

— А як друзі, одногрупники поставилися до цього визнання?

— Ой, не люблю такі запитання... Як поставилися? Дуже позитивно. Вони зраділи навіть більше, ніж я. На собі відчула правдивість народної мудрості: «Поспівчувати може кожен, але щиро зрадіти здатні тільки справжні друзі». Спасибі їм усім, що є в моєму житті. Без них такої мене не було б!

— Ти вже думала, на що витратиш першу велику стипендію?

— За положенням, це справді велика стипендія — мінімальна в трикратному розмірі. Але якщо чесно, то матеріальні блага здатні мене є другорядними, та й не люблю будувати плани. Бо зазвичай так буває: надумаш, намрієш собі щось, а виходить зовсім інше... Можу сказати лише одне: як отримаю стипендію, саме оту, «велику», придбаю подарунки рідні, друзям та близьким. Проте однозначного наперед не загадувати му.

— Цікаво, а як близькі та рідні ставляться до твого активного життя? Ти ж постійно зайнята!

— До моєї «вічної зайнятості» близькі ставляться із розумінням, за що їм неабияк вдячна. Зрозуміло, що дуже-дуже хвилюються, аби я нормально поїла, добре поспала, відпочивала, не перенапружувалася. Рідні часто говорять: «Ти хочеш зробити за день стільки, наче в добі не 24 години, а всі 48!» Та я розумію, що отримати диплом із відзнакою — не стовідсоткова запорака успіху в житті. Є великий ризик, що «червона книжечка» може залишитися висіти в рамочці на стіні, а я такого не хочу. Близькі йдуть назустріч, довіряють і всіляко допомагають, а коли мене вже надто «заносить на поворотах», допомагають стати розсудливішою, робити правильні висновки з помилок та огріхів, аби у майбутньому більше не припускати їх. Я вдячна рідним та друзям за порозуміння й любов, бо усвідомлюю: без найдорожчих людей є ніким!

— Чим ти цікавишся й займаєшся поза студентським життям?

— Цікавлюся різноманітними книгами та фільмами. Люблю російську літературу, дещо із сучасної української літератури, творчість Толкієна, Раневської та Висоцького (не зовсім однорідний ряд, але...). Мене завжди вабило кіно- і телемістечтво, цікавить уся «кухня», котру глядачі не бачать: як виникає задумка, з чого починаються зйомки, як вони проходять, що лишається поза кадром... Це одна моя «пристрасть», як це моє захоплення називають друзі, — КВН. Оці три найсмійніші літери на світі з категорії «куліблене заняття» переросли у справжню невід'ємну частину життя. І я вдячна долі, що свого часу мені випала нагода співпрацювати із Закарпатською лігою Клубу веселих і найкмітливіших. Можна по-різному ставитися до цієї організації та до людей, які пов'язані з нею, однак там я почувую себе комфортно. Люблю сміх, веселощі й позитивних людей. І саме КВН допомагає мені в реалізації творчих планів. Хоч сама не граю (часом виникає бажання, але немає команди, та й уважаю, що дівчата в КВНі не завжди смійні), усе ж вірус цього клубу мене переслідує.

— Яким ти бачиш своє майбутнє? Стільки різних інтересів, а обрати доведеться щось одне...

— Ой, майбутнє своє бачу трошки примарно. І чим старшою стаю, тим більше сумніваюся у тому чи іншому виборі. Якщо раніше чітко уявляла, чого саме хочу й прагну, то тепер сумніваюся ледь чи не в кожному кроці. Напевно, старію і трошки боюся саме «дорослого» життя. Бо ж сама в душі ще така дитина! Часом так дивно, що однолітки одружуються, дітей народжують, сім'ї створюють..., а я сиджу й дивлюся мультіки та гумористичні програми, вдягаю яскраві речі з смійними малюнками.

Як і кожен студент, хочу бути впевненою в тому, що п'ять років у виші та диплом виявляться потрібними країні, у якій живу. Хочеться вірити, що допомагати будувати наше суспільство вже сьогодні.

Оскільки не люблю загадувати наперед (адже як не плануй, усе одно вийде по-іншому), то й чітко не знаю, чим саме хочу займатися після закінчення університету. Однозначно скажу — хочу залишитися в журналістиці й здобути в улюбленій професії певні перемоги. Не хочу поривати із КВНом, громадською роботою... Хочу робити свою справу, робити її якісно та отримувати задоволення від зробленого. Хочу, щоб заняття приносило мені радість, щоб почувалася щасливою, а не тільки отримувала гроші й просто рахувала дні від відпустки до свят, від свят до вихідних, від вихідних до обідньої перерви і т. д. Безумовно, хочу зберегти всіх друзів, не втратити нових університетських товаришів, а також знайти своє кохання.

Але глобально про майбутнє після закінчення навчання я не задумувалася, адже рідко планую навіть те, що робитиму завтра.

Р. С. Часто доводиться чути фрази на кшталт «у нашому світі все робиться заради грошей», «люди самозакохані й злі», «кожен сам про себе дбає, і нікому ні до кого нема діла» тощо. Ось і неправда. Добрі люди є. Їх бачать, знають і дбають про них. Тепер я це точно знаю.

Ірина ЛЕВІНА,

студентка відділення журналістики.

ВІДПОЧИНОК

Вітчизняні туристи збираються подорожувати влітку здебільшого самостійно

Із початком травня українці почали активно планувати свій літній відпочинок.

За різними даними, цього року кількість людей, які планують поповнити сили за кордоном і на вітчизняних курортах, майже зрівнялася. Співвідношення 45 на 55 відсотків. Одним із лідерів-туристичних держав став Ізраїль. Тут суттєво вплинуло зняття візового режиму. Крім того, спостерігається ще одна тенденція — цього року туристи з України більше мріють про поїздку до Європи.

Змінилися також побажання щодо формату відпочинку — сьогодні тіль-

ки 23 відсотки наших співвітчизників планують скористатися послугами «усе враховано», а 77% збираються подорожувати самостійно.

Аудиторія, що віддає перевагу відпочинку на Батьківщині, орієнтована на Крим (30%), Одесу (30%) і Карпати (13%), що дуже сумно, зважаючи на те, що відпочинок у рідному Закарпатті є одним із найменш витратних та найкориснішим, зважаючи на природу нашого краю. Та з часом, віриться, туристичні Карпати набудуть більшої популярності, оскільки показувати нам є що.

Роман ЯЛЧ,

студент відділення журналістики.

КВЕСТИ І ТИ

... А тим часом і для студентів настала пора палаток, пікніків, туристичних мандрівок, квасу та в'єтнамок. Аналізуючи безліч планів своїх колег та друзів на літо, зробив висновок, що всі без винятку обирають активний відпочинок (чи то в мене друзі всі такі, чи то ми можемо стверджувати, що молодь почала виходити на вулиці й відпочивати на природі?!).

Після холодної й пізньої зими та зовсім непомітної весни багато хто скаржиться на авітаміноз і неможливість реалізувати вже старі плани про фітнес зали чи просто пробіжку вранці у зв'язку з роботою тощо. Натомість у вихідні осилує тільки пікнік у парку або печену картоплю в Невицькому.

Нещодавно дізнався про ще один варіант активного відпочинку який, за великим рахунком не потребує багато часу та коштів, при цьому поєднує в

собі не просто біг, але й інтелектуальні здібності. Йдеться про квести — аматорське спортивно-інтелектуальне змагання, основою якого є послідовне виконання заздалегідь підготовлених завдань командами або окремими гравцями.

Це — цікаве заняття. Особливо влітку справжні шанувальники тішать себе вело- і пішоковестами. Усе, що потрібно для таких заходів, — це голова на плечах та ноги! Як правило, збирають декілька команд по 2 — 6 чоловік. Завдання настільки різноманітні, що можна писати окрему статтю тільки про них. Скажімо, потрібно відгадати загадку про жабку, відповідь якої приведе на якесь місце, або ж необхідно знайти пляшку з картою всередині, яку можна побачити тільки за допомогою налитого молока чи піднесення до вогню. Чи то потрібно сфотографуватися з працівником ДПС, аби отримати наступне завдання. Одним словом, фантазії нашої молоді не позичати. Мета — як і в усіх змаганнях — бути першим.

До речі, у рідному Ужгороді вже пройшов перший пішохідний квест, який і відкрив цьогорічний сезон! За достовірними джерелами, захід пройшов успішно й уже готується наступний. Отож, любі друзі, гайда реєструватися!!!

Роман ЯЛЧ,

студент відділення журналістики.

«Погляду» в № 4 (139) визнано: «Студентські «крашанки в кедах» студентки І курсу відділення журналістики Анни МАЛАХОВОЇ. Вітаємо авторку!

Студентські

Еволюція студента:

- 1 курс: «Скільки предметів! Багато буду знати!»
- 2 курс: «Скільки предметів! Буду, напевно, втомлюватися!»
- 3 курс: «Скільки предметів! Який би прогуляти?»
- 4 курс: «Скільки предметів! На який би піти?»
- 5 курс: «А що, сесія вже була?»

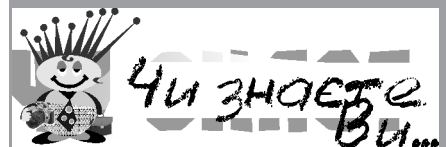
— Що означає «Вчитися, вчитися й ще раз вчитися!» на практиці?

— Один іспит і два перескладання.

Шлунок крокодила перетравлює залізо, а шлунок студента перетравлює шлунок крокодила.

Зібрала Ірина ЛЕВІНА,

студентка відділення журналістики.

Жіноче волосся ненабагато поступається за міцністю сталевому дроту такого ж діаметру.

На голові росте в середньому до 200 000 волосин.

Волосина на голові в середньому росте 5 років.

Волосину можна розтягнути на 1/5 її довжини, і після цього вона повертається до свого стану.

Термін життя волосся різний: на голові у чоловіків у середньому 2 роки, у жінок 4—5 років.

ПОГЛЯД

Орган ученої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення: № 80.

Ціна: безкоштовно.

Виходить: щомісяця, крім канікул.

Номер підписано до друку: 28.05.12

Номер надруковано: у Видавництві УжНУ «Говерла», 88000 м.Ужгород, вул. Капітульна, 18. Наклад: 300 примірників. Формат: А 4, 2 ум. друк. арк.

Засновник

і видавець:

Ужгородський національний університет.

88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46.

Адреса редакції: 88016

м. Ужгород, вул. Університетська, 14 (центральний корпус, поруч з аудиторією М1). Тел.: 64-32-46.

Реєстраційне свідоцтво:

ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор:

В.Ю.Тарасюк.

Дизайн: Л.Я.Поліха.

Набір: І.К.Левіна.

Коректура: М.В.Шимон.